

MODLITBA PRÍHOVORU - 1 . časť

- modlitba za iných ľudí a ich potreby.
- modlitbu môžeme praktizovať na diaľku alebo aj spolu s danou osobou.
- V charizmatických spoločenstvách ľudia cítia povolanie k tejto službe - službe modlitby príhovoru.

- Druhy modlitby príhovoru:

- modlitba prosby za rozličné potreby - duchovné alebo materiálne;
- modlitba za uzdravenie - vnútorné, psychické alebo telesné;
- modlitba oslobodenia - z dedičných pút, rôznych závislostí, pôsobenia zlého.

Biblický základ

- V Božom slove nachádzame veľa príkladov takejto modlitby:
- Abrahám sa prihovára za mesto, aby ho Boh nezničil (porov. Gn 18,22n);
- Mojžiš sa prihovára za národ vo vojne (porov. Ex 17,8-13);
- Ester sa modlí za svoj národ (porov. Est 4,15-16; 14,1n);
- Pavol stále pripomína jednotlivým obciam „modlím sa za vás“ a pod..
- Najkrajšiu modlitbu príhovoru nachádzame u Ježiša, keď sa prihovára za apoštolov i za nás (porov. Jn 17).
- A apoštol Pavol pripomína: „Kristus Ježiš, ktorý zomrel, ba viac - ktorý bol vzkriesený, je po pravici Boha, prihovára sa za nás“ (Rim 8,34).
- A taktiež autor listu Židom nám hovorí o Ježišovi: „lebo žije stále, aby sa za nich prihováral“ (porov. Hebr 7,25).

Ak sa cítíme byť povolaní k tejto službe, mali by sme často uvažovať nad týmito biblickými postavami a ich modlitbou.

Mojžiša sa prihovára za národ vo vojne (porov. Ex 17,8-13).

Tento biblický obraz mnohí nazývajú „ikonou modlitby príhovoru“.

"Tu prišiel Amalek a pri Rafidim napadol Izrael. Vtedy Mojžiš povedal Jozuemu: "Vyber nám mužov a choď bojovať s Amalekom! Ja budem stáť na končiarí vrchu s Božou palicou v ruke." A Jozue urobil, ako mu uložil Mojžiš, a dal sa do boja s Amalekom. Mojžiš, Áron a Hur vystúpili na končiar vrchu. A ykým mal Mojžiš zdvihnuté ruky, víťazil Izrael, len čo ruky spustil, víťazil Amalek. Ale Mojžišovi ruky oťaželi. Tu vzali kameň a podložili mu ho a on si naň sadol. Áron a Hur mu ruky podopierali jeden z jednej a druhý z druhej strany, a tak zostali jeho ruky v rovnakej polohe až do západu slnka. A Jozue porazil Amaleka a jeho ľud ostrím meča. " Ex 17,8-13

> Našou úlohou ako vedúcich spoločenstiev je vytrvalo sa prihovárať predovšetkým za bratov a sestry v spoločenstve. A potom túto službu ponúknuť aj iným - najlepšie ako spoločenstvo, nie ako jednotliviec. Proste a dostanete -hovorí Ježiš, lebo Boh dáva svojim deťom len dobré veci (porov. Lk 11,9-13).

> Vkladanie rúk počas modlitby

>

> Jestvujú rôzne „učenia o vkladaní rúk“, čo nie je nič nového, spomína ich už epištola Hebrejom (Hebr 6,2).

Ježiš kládol na ľudí ruky. Keď budeme pozorne sledovať Ježišovo verejné pôsobenie, môžeme ho sledovať ako > neustále kládol na niekoho ruky. On vedome vstupoval do intímnej zóny slabých a zranených > ľudí, aby im dotykom prejavil lásku svojho srdca. Jeho dotyk bol sprevádzaný Božou mocou.

„Všetci, čo mali chorých na rozličné neduhy, privádzali ich k nemu. On na > každého z nich kládol ruky a uzdravoval ich“ (Lk 4, 40)

Vkladanie rúk v Písme

Jairova dcéra: Sám otec Ježiša veľmi prosil: „Dcérka mi umiera. Pod' vlož na ňu ruky, aby ozdravela a žila“ (Mk 5, 23). „(Ježiš) ju chytil za ruku a povedal jej: „Talitha kum!“; čo v preklade znamená: „Dievča, hovorím ti, vstaň!“ (v. 41; por. Mt 9, 18.25)

Uzdravenie hluchonemého: „Priviedli k nemu hluchonemého a prosili ho, aby naňho > vložil ruku. On ho vzal nabok od zástupu, vložil mu prsty do uší, poslinil si ich a dotkol > sa mu jazyka. Potom pozdvihol oči k nebu, vzdychol a povedal mu: „Effeta,“ čo > znamená: „Otvor sa!“ (Mk 7, 32-34)

> **Vyjadrenie vzťahu k deťom:** „Potom ich objímal, kládol na ne ruky a požehnával > ich! (Mk 10, 16; por. Mt 19, 35).

Vkladanie rúk v Písme

> Ježiš gestom vkladania rúk prejavil svoju nežnosť, ochranu, súcit, svoju vôľu poskytnúť > osobné Božie uzdravenie. Na konci Markovho evanjelia vzkriesený Ježiš hovorí o poslaní > svojich učeníkom: „Na chorých budú vkladať ruky a tí ozdravejú“ (Mk 16, 18).

> Pavol sa modlil vkladáním rúk na Malte: „Pavol k nemu vošiel, pomodlil sa, vložil > naň ruky a uzdravil ho“ (Sk 28, 8);

> Peter a Ján v Samárii sprevádzali modlitbou o zoslanie Ducha Svätého aj vkladáním > rúk. „Potom na nich vložili ruky a dostali Ducha Svätého“ (8, 17)

Žiadna mágia!

V žiadnom prípade tu nejde o „magické“ odovzdávanie darov Ducha.

Nerobme z vkladania rúk (magický) rituál

> Vkladanie rúk nie je magickým gestom. Biblickou výstrahou je (mág) Šimon, ktorý „keď > videl, že vkladáním rúk apoštolov sa udeľuje Duch, ponúkol im peniaze a povedal: Dajte aj > mne takú moc, aby každý, na koho vložím ruky, dostal Ducha Svätého“ (Sk 8, 18-19). Šimon > nemal výslovne zlý úmysel, ba práve naopak, ale chcel „ovládať a vlastniť Ducha“, a to práve > prostredníctvom „magického“ vkladania rúk.

Ježiš nekonal zázraky len vkladáním rúk, ale aj mocou svojich slov, bez použitia akéhokoľvek vonkajšieho gesta, podobne aj Peter (napr. Sk 9, 32-35) a ďalší apoštolí (napr. Pavol Sk 14, 8-10).

Vonkajšie gesto vkladania rúk alebo dotyku môže sprevádzať príhovornú modlitbu, ale nie je jej nutnou súčasťou, akoby bez nej modlitba nemohla byť účinná. Pre rozlíšenie v jednotlivých prípadoch je potrebné preto počúvať aktuálny hlas

a pozvanie Božieho Ducha.

> Potreba vkladania rúk pri modlitbe

- > Vkladaním rúk počas modlitby príhovoru v prvom rade nasledujeme samotného Ježiša
- > a ranú cirkev. Ak sa takto modlil aj Ježiš, ak On nám – svojim novým učeníkom prikázal
- > vkladať na chorých ruky, ak sa takto modlila raná cirkev, všetky „argumenty proti“ by mali
- > byť prepálené silou Božieho slova.

Ruky položené v modlitbe na človeku vyjadrujú Božiu pomoc, ktorá zostupuje zhora,
> vchádza do vnútra a naplňa ľudské srdce. Modlitebník je nástrojom Otcovej lásky.
Vkladaním rúk vyjadrujeme túžbu po nových Turíciach a svoju závislosť na Duchu Svätom.

Z praxe vkladania rúk počas modlitby môžeme spomenúť niekoľko postrehov:

Čistota srdca

Vnútorňú čistotu srdca, ak slúžime druhým modlitbou. Veď sú „*blahoslavení čistého srdca, lebo oni uvidia Boha*“ (Mt 5,8).

Čisté srdce a čisté ruky symbolizujú život v spravodlivosti pred Bohom. (Job 22, 30; Ž 18, 21).

> Kde sa dotýkať?

- >
- Keďže dotyk vstupujeme do intímnej oblasti človeka, je potrebné opýtať sa ho, čo sa
- > môžeme modliť takýmto spôsobom. V jednoduchosti mu môžeme vysvetliť, význam takéhoto
- > gesta. Dôležitý môže byť dotyk rúk, jemné stisnutie dlane človeku za ktorého sa modlíme.
- > Ním mu pomôžeme mať pocit bezpečia. Dotykom rúk na plece alebo hlavu vyjadrujeme
- > Božiu zvrchovanosť nad týmto človekom, nad každou jeho bolesťou, ktorá ho zvnútra zvierá.
- > Na druhej strane sa treba vyhýbať dotykom na intímne miesta.

Ustanovenia do služby vkladáním rúk.

Preň má Božie slovo určité pravidlá, napríklad spomenutá text 1Tim 5,22:

"Na nikoho prenáhlene nekladaj ruky a nemaj účasť na cudzích hriechoch. Zachovaj sa čistý!"

Je vhodné, keď vkladá ruky celé (malé) spoločenstvo

Apoštol Pavol v 1. liste Korinťanom píše o charizmách Božieho ducha (12, 1-11)
v kontexte pohľadu na cirkev ako jedno telo: „*Lebo ako je jedno telo a má mnoho údov, ale všetky údy tela sú jedno telo, hoci ich je mnoho, tak aj Kristus*“ (v. 12n). V rámci tohto tela platí apoštolovo povzbudenie: „*Neste si vzájomne bremená*“ (Gal 6, 2).

Modlitba príhovoru spojená s vkladáním rúk môže byť jedným z najmocnejších spôsobov ako si členovia spoločenstva viditeľne prejavujú vzájomnú spoluzodpovednosť a pomoc.

Učenie Katolíckej Cirkvi a vkladanie rúk laikmi

Môže byť použité laikmi, podobne ako keď rodičia požehnávajú svoje deti.

1671 Medzi sväteniny patria predovšetkým **požehnaní(1078)** (**osôb**, jedla, predmetov, miest). Každé požehnanie je oslavou Boha a prosbou o jeho dary. Kresťania sú v Kristovi požehnaní Bohom Otcom „všetkým nebeským duchovným požehnaním“ (Ef 1,3). Preto Cirkev udeľuje požehnanie, vyzývajú Ježišovo meno, pričom zvyčajne robí svätý znak

Kristovho kríža.

Kto môže dávať požehnanie? Požehnanie môže dávať ktokoľvek, dokonca laici môžu dať požehnanie za určitých okolností, ale Cirkev určité požehnanie obmedzila na biskupov, iné na kňazov a diakonov a iné môžu byť zverené laikom. Katechizmus o tom hovorí toto: "Sväteniny pochádzajú z krstného kňazstva:(784) každý pokrstený je povolaný, aby bol „požehnaním“ a aby požehnával. Preto laici môžu udeľovať niektoré požehnanie. (2626) Čím viac sa požehnanie týka ekklézialneho a sviatostného života, tým viac sa jeho udeľovanie vyhradzuje vysväteným služobníkom (biskupom, kňazom alebo diakonom). "

Sú určité bežné požehnanie, ktoré môžu vykonávať všetci laici , vrátane detí. Sú to napr. požehnanie samého seba svätenou vodou pri vchode a východe z kostola, požehnanie jedla, požehnanie rodiny, synov a dcér. Takýchto požehnaní je vymenovaných 13. Takéto požehnanie nemajú posvätný charakter na osobu, alebo vec, ale len zvládajú Božiu ochranu a požehnanie.

Sú však aj iné požehnanie, ktoré nie sú obsiahnuté v knihe katolíckych požehnaní a modlitieb domácností. a ktoré sa môže modliť ktokoľvek , kto je pokrstený: " a vyplývajú zo všeobecného kňazstva veriacich, ktoré vlastnia vďaka krstu a sviatosti birmovania" (Kniha Požehnaní, č. 18)

Aj Ježiš nás vyzýva "žehnajte tým, čo vás preklínajú, a modlite sa za tých, čo vás potupujú! Lk 6,28

Preto Katechizmus Katolíckej Cirkvi hovorí, že " každý pokrstený je povolaný, aby bol „požehnaním“ a aby požehnával."
(RKC 1669)

Spracoval: Martin Sobota, spoločenstvo Nové Mesto, www.spolocenstvom.sk